

Don Quijote

Sărbătorirea la Teatrul "Radu Stanca" din Sibiu a 75 de ani de la înființarea Teatrului ASTRA și a 50 de Teatru de Stat a culminat cu premiera **Don Quijote** după Miguel de Cervantes, în regia și scenografia lui Mihai Constantin

prim-plan latura sa filosofică și poetică. Regizorul optează pentru un amalgam literar în care datele preluate din opera lui Cervantes sunt întregite cu fragmente din alte texte pe aceeași temă, îndeosebi din **Viața lui Don Quijote și a lui Sancho**

spațio-temporal determinat. Culoarele ponderent deschise (crem și alb), formele rotunjite ale decorului și costumelor, soarele supradimensionat îndulcesc mesajul tragic al textului.

Pentru secvența teatrului de păpuși, Ranin împrumută de la Teatrul Gong din oraș (unde a montat un interesant **Romeo și Julieta**, prezent și la București în timpul Festivalului Internațional al Teatrelor de Marionete) un mănuiitor adevărat: Dan Hândoreanu.

În seara respectivă s-a produs un lucru rar – ca toți actorii să joace la cote personale maxime, păstrând însă ritmul, armonia, unitatea impuse de regizor. A vorbi în acest caz despre talent e de prisos. Totuși, se distinge categoric Mihai Bica (în rolul titular) care, prin prezența fizică și vocea caldă, profundă, ajunge la fiecare spectator, Kitty Stroescu, al cărei travesti asumat cu multă dragoste o confundă complet cu Sancho Panza, și Ion Buleandru în calitate de povestitor medieval cu rol de mediator meditativ între scenă și public.

Daria Dimiu

Teatrologie, anul IV

Mihai Bica și Kitty Stroescu

Ranin. Spectacolul nu își propune să redea peripețiile celebrului hidalgo în totalitatea lor, ci să ofere cât mai multe perspective asupra personajului, punând în

crem, înălțată mult pe margini, acoperă scena și prelungirea ei, creând o lume de o formidabilă sugestie tocmai prin simplitate, sustrăgând spectacolul unui cadru

Eficiența formulei

Într-un spectacol de o acută neliniște lăuntrică și exterioră, în care evenimentele și pasiunile provoacă personajul captându-i toate resursele eului, momentele de meditație, intermezzo-uri de regăsire interioară, trebuie să fie atent controlate; în acele clipe când personajul se apropie de el însuși sau, poate, de un adevăr superior lui, spectatorul are ocazia să-și fixeze reperele unui drum spiritual, până atunci nu rațional, ci doar intuitiv cunoscut. Am amintit până aici de un ritm al operei, de o necesară altemanță a stărilor sufletești în condițiile în care teatrul nu abdică de la menirea sa cathartică. Această paradigmă în creația teatrală

foto: Dragoș Cristescu

Marcel Iureș și Adrian Titieni